

36

בהעלותך Beha'alotcha

Numbers 8:1-12:16

8

- וידבר יהוה אל־משה לאמר:

דבר אל־אהרן ואמרת אליו בהעלותך את־הנרות אל־מול פני המנולה יאירו שבִּעַת הנרות:

ויעש כן אהרן אל־מול פני המנולה העלה נרותיה כִּאֲשֶׁר צִוָּה יהוה את־משה:

וזה מעשה המנולה מקשה וזלב עד־ירכה עד־פרחה מקשה הוא כמראה אשר הראה יהוה את־משה כן עשה את־המנולה:

וידבר יהוה אל־משה לאמר:

קח את־הלויים מתוך בני ישראל וטהרת אתם:

וכה־תעשה להם לטהרם הזה עליהם מי חטאת והעבירו תער על־כל־בשרם וכבסו בגדיהם וטהרו:

ולקחו פר בן־בקר ומנחתו סלת בלילה בשמן ופרשני בן־בקר תקח לחטאת:

והקרבת את־הלויים לפני אהל מועד והקהלת את־כל־עדת בני ישראל:

והקרבת את־הלויים לפני יהוה וסמכו בני־ישראל את־ידיהם על־הלויים:

והניף אהרן את־הלויים תנופה לפני יהוה מאת בני ישראל והיו לעבד את־עבדת יהוה:

והלויים יסמכו את־ידיהם על ראש הפרים וְעָשָׂה אֶת־הַאֲחֹד חֲטָאת וְאֶת־הָאֶחָד עֹלָה לַיהוָה לְכַפֵּר עַל־הַלְוִיִּם:

והעמידת את־הלויים לפני אהרן ולפני בניו והנפת אתם תנופה ליהוה:

והבדלת את־הלויים מתוך בני ישראל והיו לי הלויים:

1 יהוה spoke to Moses, saying:

2 Speak to Aaron and say to him, “When you mount* the lamps, let the seven lamps give light at the front of the lampstand.”

3 Aaron did so; he mounted the lamps at the front of the lampstand, as יהוה had commanded Moses.—

4 Now this is how the lampstand was made: it was hammered work of gold, hammered from base to petal. According to the pattern that יהוה had shown Moses, so was the lampstand made.

5 יהוה spoke to Moses, saying:

6 Take the Levites from among the Israelites and purify them.

7 This is what you shall do to them to purify them: sprinkle on them water of purification, and let them go over their whole body with a razor, and wash their clothes; thus they shall be purified.

8 Let them take a bull of the herd, and with it a meal offering of choice flour with oil mixed in, and you take a second bull of the herd for a sin offering.

9 You shall bring the Levites forward before the Tent of Meeting. Assemble the Israelite community leadership,*

10 and bring the Levites forward before יהוה. Let the Israelites lay their hands upon the Levites,

11 and let Aaron designate* the Levites before יהוה as an elevation offering from the Israelites, that they may perform the service of יהוה.

12 The Levites shall now lay their hands upon the heads of the bulls; one shall be offered to יהוה as a sin offering and the other as a burnt offering, to make expiation for the Levites.

13 You shall place the Levites in attendance upon Aaron and his sons, and designate them as an elevation offering to יהוה.

14 Thus you shall set the Levites apart from the Israelites, and the Levites shall be Mine.

- 15 וְאַחֲרֵי־כֵן יָבֹאוּ הַלְוִיִּם לַעֲבֹד אֶת־אֹהֶל מוֹעֵד וְטַהַרְתָּ אֹתָם וְהִנַּפְתָּ אֹתָם תְּנוּפָה:
- 16 כִּי נִתְּנִים נְתָנִים הָמָּה לִּי מִתּוֹךְ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל תַּחַת פֶּטֶלֶת כָּל־רֶחֶם בְּכוֹר כָּל מִבְּנֵי יִשְׂרָאֵל לִקְחֹתִי אֹתָם לִי:
- 17 כִּי לִי כָל־בְּכוֹר בְּבָנֵי יִשְׂרָאֵל בְּאָדָם וּבְבִהֵמָה בַּיּוֹם הַכֹּתִי כָל־בְּכוֹר בְּאַרְצָא מִצְרַיִם הַקֹּדֶשֶׁתִי אֹתָם לִי:
- 18 וְאַתָּה אֶת־הַלְוִיִּם תִּקַּח תַּחַת כָּל־בְּכוֹר בְּבָנֵי יִשְׂרָאֵל:
- 19 וְאֶתְּנָה אֶת־הַלְוִיִּם נְתָנִים | לְאַהֲרֹן וּלְבָנָיו מִתּוֹךְ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל לַעֲבֹד אֶת־עֲבֹדַת בְּנֵי־יִשְׂרָאֵל בְּאֹהֶל מוֹעֵד וּלְכַפֵּר עַל־בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וְלֹא יִהְיֶה בְּבָנֵי יִשְׂרָאֵל לִגְף בְּנִשָּׁת בְּנֵי־יִשְׂרָאֵל אֶל־הַקֹּדֶשׁ:
- 20 וַיַּעַשׂ מֹשֶׁה וְאַהֲרֹן וְכָל־עֲדַת בְּנֵי־יִשְׂרָאֵל לְלוּיִם כְּכֹל אֲשֶׁר־צִוָּה יְהוָה אֶת־מֹשֶׁה לְלוּיִם כַּן־עָשׂוּ לָהֶם בְּנֵי יִשְׂרָאֵל:
- 21 וַיִּתְחַטְּטֻּם הַלְוִיִּם וַיִּכְבְּסוּּ בַּגְּדֵיהֶם וַיִּלְנֶף אַהֲרֹן אֹתָם תְּנוּפָה לִפְנֵי יְהוָה וַיִּכְפֹּר עֲלֵיהֶם אַהֲרֹן לְטַהָרָם:
- 22 וְאַחֲרֵי־כֵן בָּאוּ הַלְוִיִּם לַעֲבֹד אֶת־עֲבֹדָתָם בְּאֹהֶל מוֹעֵד לִפְנֵי אַהֲרֹן וּלִפְנֵי בָנָיו כְּאֲשֶׁר צִוָּה יְהוָה אֶת־מֹשֶׁה עַל־הַלְוִיִּם כַּן עָשׂוּ לָהֶם:
- 23 וַיְדַבֵּר יְהוָה אֶל־מֹשֶׁה לֵאמֹר:
- 24 זֹאת אֲשֶׁר לְלוּיִם מִבֶּן חָמֵשׁ וְעֶשְׂרִים שָׁנָה וְנִמְעַלָּה יָבוֹא לַעֲבֹד צָבָא בְּעֲבֹדַת אֹהֶל מוֹעֵד:
- 25 וּמִבֶּן חָמֵשִׁים שָׁנָה יָשׁוּב מִצָּבָא הָעֹבְדָה וְלֹא יַעֲבֹד עוֹד:
- 26 וְשָׁלַת אֶת־אֶחָיו בְּאֹהֶל מוֹעֵד לְשָׁמֵר מִשְׁמֶרֶת וְעֹבְדָה לֹא יַעֲבֹד כָּכָה תַעֲשֶׂה לְלוּיִם בְּמִשְׁמֶרֶתָם:
- Thereafter the Levites shall be qualified for the service of the Tent of Meeting, once you have purified them and designated them as an elevation offering.
- For they are formally assigned to Me from among the Israelites: I have taken them for Myself in place of all the first issue of the womb, of all the male first-born of the Israelites.
- For every male first-born among the Israelites, human as well as beast, is Mine; I consecrated them to Myself at the time that I smote every [male] first-born in the land of Egypt.
- Now I take the Levites instead of every male first-born of the Israelites;
- and from among the Israelites I formally assign the Levites to Aaron and his sons, to perform the service for the Israelites in the Tent of Meeting and to make expiation for the Israelites, so that no plague may afflict the Israelites for coming* too near the sanctuary.
- Moses, Aaron, and the Israelite community leadership* did with the Levites accordingly; just as יהוה had commanded Moses in regard to the Levites, so the Israelites did with them.
- The Levites purified themselves and washed their clothes; and Aaron designated them as an elevation offering before יהוה, and Aaron made expiation for them to purify them.
- Thereafter the Levites were qualified to perform their service in the Tent of Meeting, under Aaron and his sons. As יהוה had commanded Moses in regard to the Levites, so they did to them.
- יהוה spoke to Moses, saying:
- This is the rule for the Levites. From twenty-five years of age up they shall participate in the work force in the service of the Tent of Meeting;
- but at the age of fifty they shall retire from the work force and shall serve no more.
- They may assist their brother Levites at the Tent of Meeting by standing guard, but they shall perform no labor. Thus you shall deal with the Levites in regard to their duties.

- וידבר יהוה אל־משה במדבר־סיני בשנה השנית לצאתם מארץ מצרים בחדש הראשון לאמר:
- ויעשו בני־ישראל את־הפסח במועדו:
- בארבעה עשר־יום בחדש הזה בין הערבים תעשו אותו במעדו ככל־חקתיו וככל־משפטיו תעשו אותו:
- וידבר משה אל־בני ישראל לעשות הפסח:
- ויעשו את־הפסח בראשון בארבעה עשר יום לחדש בין הערבים במדבר סיני כִּלְלֵ אֵשֶׁר צִוָּה יְהוָה אֶת־מֹשֶׁה כֵּן עָשׂוּ בְנֵי יִשְׂרָאֵל:
- ויהי אנשים אשר היו טמאים לנפש אדם ולא־יכלו לעשות־הפסח ביום ההוא ויקרבו לפני משה ולפני אהרן ביום ההוא:
- ויאמרו האנשים ההמה אליו אנחנו טמאים לנפש אדם למה נגלה לבלתי הקריב את־קרבן יהוה במעלו בתוך בני ישראל:
- ויאמר אליהם משה עמדו ואשמע מה־יצוה יהוה לכם:
- וידבר יהוה אל־משה לאמר:
- דבר אל־בני ישראל לאמר איש איש כִּי־יהי־טמא | לנפש או בדרך רחוקה לכם או לדת־יכם ועשה פסח ליהוה:
- בחדש השני בארבעה עשר יום בין הערבים יעשו אתו על־מצות ומררים יאכלהו:
- לא־ישאירו ממנו עד־בקר ועצם לא ישברו־בו ככל־חקת הפסח יעשו אותו:
- והאיש אשר־הוא טהור ובדרך לא־היה וחדל לעשות הפסח ונכרתה הנפש ההוא מעמיה כי | קרבן יהוה לא הקריב במעלו חטאו ישא האיש ההוא:
- 1 ויהי spoke to Moses in the wilderness of Sinai, on the first new moon of the second year following the exodus from the land of Egypt, saying:
- 2 Let the Israelite people offer the passover sacrifice at its set time:
- 3 you shall offer it on the fourteenth day of this month, at twilight, at its set time; you shall offer it in accordance with all its rules and rites.
- 4 Moses instructed the Israelites to offer the passover sacrifice;
- 5 and they offered the passover sacrifice in the first month, on the fourteenth day of the month, at twilight, in the wilderness of Sinai. Just as יהוה had commanded Moses, so the Israelites did.
- 6 But there were some householders* who were impure by reason of a corpse and could not offer the passover sacrifice on that day. Appearing that same day before Moses and Aaron,
- 7 those householders* said to them,* “Impure though we are by reason of a corpse, why must we be debarred from presenting יהוה’s offering at its set time with the rest of the Israelites?”
- 8 Moses said to them, “Stand by, and let me hear what instructions יהוה gives about you.”
- 9 And יהוה spoke to Moses, saying:
- 10 Speak to the Israelite people, saying: When any party—whether you or your posterity—who is defiled by a corpse or is on a long journey would offer a passover sacrifice to יהוה,
- 11 they shall offer it in the second month, on the fourteenth day of the month, at twilight. They shall eat it with unleavened bread and bitter herbs,
- 12 and they shall not leave any of it over until morning. They shall not break a bone of it. They shall offer it in strict accord with the law of the passover sacrifice.
- 13 But if any party who is pure and not on a journey refrains from offering the passover sacrifice, that person shall be cut off from kin, for יהוה’s offering was not presented at its set time; that party shall bear the guilt.

- 14 And when a stranger who resides with you would offer a passover sacrifice to הוהי, it must be offered in accordance with the rules and rites of the passover sacrifice. There shall be one law for you, whether stranger or citizen of the country.
- 15 On the day that the Tabernacle was set up, the cloud covered the Tabernacle, the Tent of the Pact; and in the evening it rested over the Tabernacle in the likeness of fire until morning.
- 16 It was always so: the cloud covered it, appearing as fire by night.
- 17 And whenever the cloud lifted from the Tent, the Israelites would set out accordingly; and at the spot where the cloud settled, there the Israelites would make camp.
- 18 At a command of הוהי the Israelites broke camp, and at a command of הוהי they made camp: they remained encamped as long as the cloud stayed over the Tabernacle.
- 19 When the cloud lingered over the Tabernacle many days, the Israelites observed הוהי's mandate and did not journey on.
- 20 At such times as the cloud rested over the Tabernacle for but a few days, they remained encamped at a command of הוהי, and broke camp at a command of הוהי.
- 21 And at such times as the cloud stayed from evening until morning, they broke camp as soon as the cloud lifted in the morning. Day or night, whenever the cloud lifted, they would break camp.
- 22 Whether it was two days or a month or a year—however long the cloud lingered over the Tabernacle—the Israelites remained encamped and did not set out; only when it lifted did they break camp.
- 23 On a sign from הוהי they made camp and on a sign from הוהי they broke camp; they observed הוהי's mandate at הוהי's bidding through Moses.
- וְכִי־יָגֹור אִתְּכֶם גֵּר וַעֲשֵׂה פֶסַח לַיהוָה כְּחֻקַּת הַפֶּסַח וּכְמִשְׁפָּטוֹ כִּן יַעֲשֶׂה חֻקָּה אֶחָת יִהְיֶה לָכֶם וְלִגֵּר וּלְאֶזְרָח הָאָרֶץ:
- וּבַיּוֹם הַקִּים אֶת־הַמִּשְׁכָּן כִּסָּה הָעֶנָן אֶת־הַמִּשְׁכָּן לְאַהֲלֵי הָעֵדֻת וּבֹעֲרָב יִהְיֶה עַל־הַמִּשְׁכָּן כְּמֹרָאֵה־אֵשׁ עַד־בֹּקֶר:
- כִּן יִהְיֶה תָמִיד הָעֶנָן יִכְסֶּנוּ וּמֹרָאֵה־אֵשׁ לַיְלָה:
- וּלְפִי הַעֲלֹת הָעֶנָן מֵעַל הָאֹהֶל וְאַחֲרָי כִּן יִסְעוּ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וּבְמָקוֹם אֲשֶׁר יִשְׁכֹּן־שָׁם הָעֶנָן שָׁם יַחֲנוּ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל:
- עַל־פִּי יִהְיֶה יִסְעוּ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וְעַל־פִּי יִהְיֶה יַחֲנוּ כָּל־יְמֵי אֲשֶׁר יִשְׁכֹּן הָעֶנָן עַל־הַמִּשְׁכָּן יַחֲנוּ:
- וּבְהֶאֱרִיךְ הָעֶנָן עַל־הַמִּשְׁכָּן יָמִים רַבִּים וְשָׁמְרוּ בְּנֵי־יִשְׂרָאֵל אֶת־מִשְׁמֶרֶת יְהוָה וְלֹא יִסְעוּ:
- וְאִשׁ אֲשֶׁר יִהְיֶה הָעֶנָן יָמִים מְסָפָר עַל־הַמִּשְׁכָּן עַל־פִּי יִהְיֶה יַחֲנוּ וְעַל־פִּי יִהְיֶה יִסְעוּ:
- וְאִשׁ אֲשֶׁר־יִהְיֶה הָעֶנָן מֵעֶרֶב עַד־בֹּקֶר וְנִעְלָה הָעֶנָן בֹּקֶר וְנִסְעוּ אִו יוֹמָם וְלַיְלָה וְנִעְלָה הָעֶנָן וְנִסְעוּ:
- אִו־יָמִים אִו־חֹדֶשׁ אִו־יָמִים בְּהֶאֱרִיךְ הָעֶנָן עַל־הַמִּשְׁכָּן לִשְׁכֹּן עָלָיו יַחֲנוּ בְּנֵי־יִשְׂרָאֵל וְלֹא יִסְעוּ וּבְהֶעֱלֹתוֹ יִסְעוּ:
- עַל־פִּי יִהְיֶה יַחֲנוּ וְעַל־פִּי יִהְיֶה יִסְעוּ אֶת־מִשְׁמֶרֶת יְהוָה שְׁמְרוּ עַל־פִּי יִהְיֶה בִּיד־מֹשֶׁה:

10

- 1 וַיְדַבֵּר יְהוָה אֶל־מֹשֶׁה לֵאמֹר:
- 2 Have two silver trumpets made; make them of hammered work. They shall serve you to summon [military bodies of] the community and to set the divisions in motion.
- עֲשֵׂה לָךְ שְׁנֵי חֲצוֹצְרוֹת לְכֶסֶף מִקְשָׁה תַעֲשֶׂה אֹתָם וְהָיוּ לָךְ לְמִקְרָא הָעֵדָה וּלְמַסַּע אֶת־הַמַּחֲנֹת:

- 3 When both are blown in long blasts,* the whole company [of fighters]* shall assemble before you at the entrance of the Tent of Meeting;
- 4 and if only one is blown, the chieftains, heads of Israel's contingents, shall assemble before you.
- 5 But when you sound short blasts,* the divisions encamped on the east shall move forward;
- 6 and when you sound short blasts a second time, those encamped on the south shall move forward. Thus short blasts shall be blown for setting them in motion,
- 7 while to convoke [military bodies of] the congregation you shall blow long blasts, not short ones.
- 8 The trumpets shall be blown by Aaron's sons, the priests; they shall be for you an institution for all time throughout the ages.
- 9 When you are at war* in your land against an aggressor who attacks you, you shall sound short blasts on the trumpets, that you may be remembered before your God יהוה and be delivered from your enemies.
- 10 And on your joyous occasions—your fixed festivals and new moon days—you shall sound the trumpets over your burnt offerings and your sacrifices of well-being. They shall be a reminder of you before your God: I, יהוה, am your God.
- 11 In the second year, on the twentieth day of the second month, the cloud lifted from the Tabernacle of the Pact
- 12 and the Israelites set out on their journeys from the wilderness of Sinai. The cloud came to rest in the wilderness of Paran.
- 13 When the march was to begin, at יהוה's command through Moses,
- 14 the first standard to set out, troop by troop, was the division of Judah. In command of its troops was Nahshon son of Amminadab;
- 15 in command of the tribal troop of Issachar, Nethanel son of Zuar;
- 16 and in command of the tribal troop of Zebulun, Eliab son of Helon.
- 17 Then the Tabernacle would be taken apart; and the Gershonites and the Merarites, who carried the Tabernacle, would set out.
- ותקעו בהן ונועדו אליהן כל־העדה אל־פֶּתַח אֹהֶל מוֹעֵד:
- ואם־בְּאַחַת יִתְקעוּ ונועדוּ אֵלֶיהָ הַנְּשִׂאִים רָאשֵׁי אֲלֵפֵי יִשְׂרָאֵל:
- ותקעתם תְּרוּעָה ונסעו המַחֲנוֹת הַחֲנִים קִדְמָה:
- ותקעתם תְּרוּעָה שְׁלִיט ונסעו המַחֲנוֹת הַחֲנִים תִּימָנָה תְּרוּעָה יִתְקעוּ לְמַסְעֵיהֶם:
- ובהקהיל אֶת־הַקָּהָל תִּתְקעוּ וְלֹא תְּרִיעוּ:
- ובְנֵי אֹהֶל הַכֹּהֲלִים יִתְקעוּ בַחֲצֹצְרוֹת וְהָיוּ לָכֶם לְחֻקַּת עוֹלָם לְדֹרֹתֵיכֶם:
- וְכִי־תִבְאוּ מִלְחָמָה בְּאֶרְצְכֶם עַל־יְצֹר הַצָּר אֶתְכֶם וְהִרְעַתְם בַּחֲצֹצְרוֹת וְנִזְכַּרְתֶּם לִפְנֵי יְהוָה אֱלֹהֵיכֶם וְנוֹשַׁעְתֶּם מֵאִיְבֵיכֶם:
- ובְיָוֶם שְׂמֵחֹתְכֶם וּבְמוֹעֲדֵיכֶם וּבְרָאשֵׁי חֳדְשֵׁיכֶם* וּתְקַעְתֶּם בַּחֲצֹצְרוֹת עַל עֲלֻתֵיכֶם וְעַל זִבְחֵי שְׁלָמֵיכֶם וְהָיוּ לָכֶם לְזִכְרוֹן לִפְנֵי אֱלֹהֵיכֶם אֲנִי יְהוָה אֱלֹהֵיכֶם:
- וּיְהִי בַשָּׁנָה הַשְּׁנִיית בַּחֲדָשׁ הַשְּׁנִי בְעָשְׂרִים בַּחֲדָשׁ נִעְלָה הָעָנָן מֵעַל מִשְׁכַּן הָעֵדֻת:
- וַיִּסְעוּ בְנֵי־יִשְׂרָאֵל לְמַסְעֵיהֶם מִמִּדְבַּר סִינַי וַיִּשְׁכְּנוּ הָעָנָן בְּמִדְבַּר פָּאֶרָן:
- וַיִּסְעוּ בְּרָאשָׁנָה עַל־פִּי יְהוָה בְּיַד־מֹשֶׁה:
- וַיֵּצֵעַ דָּגֹל מַחֲנֶה בְנֵי־יְהוּדָה בְּרָאשָׁנָה לְצַבָּאתָם וְעַל־צַבָּאוֹ נַחֲשֹׁן בֶּן־עַמִּינָדָב:
- וְעַל־צַבָּא מְטֵה בְנֵי יִשְׁשַׁכָּר נֹתָנָל בֶּן־צֹוֹעַר:
- וְעַל־צַבָּא מְטֵה בְנֵי זְבֻלֹן אֱלִיאָב בֶּן־חֵלֹן:
- וְהוֹרֵד הַמִּשְׁכָּן וְנִסְעוּ בְנֵי־גֵרְשֹׁן וּבְנֵי מֵרָרִי נֹשְׂאֵי הַמִּשְׁכָּן:

- 18 The next standard to set out, troop by troop, was the division of Reuben. In command of its troop was Elizur son of Shedeur;
- 19 in command of the tribal troop of Simeon, Shelumiel son of Zurishaddai;
- 20 and in command of the tribal troop of Gad, Eliasaph son of Deuel.
- 21 Then the Kohathites, who carried the sacred objects, would set out; and by the time they arrived, the Tabernacle would be set up again.
- 22 The next standard to set out, troop by troop, was the division of Ephraim. In command of its troop was Elishama son of Ammihud;
- 23 in command of the tribal troop of Manasseh, Gamaliel son of Pedahzur;
- 24 and in command of the tribal troop of Benjamin, Abidan son of Gideoni.
- 25 Then, as the rear guard of all the divisions, the standard of the division of Dan would set out, troop by troop. In command of its troop was Ahiezer son of Ammishaddai;
- 26 in command of the tribal troop of Asher, Pagiel son of Ochran;
- 27 and in command of the tribal troop of Naphtali, Ahira son of Enan.
- 28 Such was the order of march of the Israelites, as they marched troop by troop.
- 29 Moses said to Hobab son of Reuel the Midianite, Moses' father-in-law, "We are setting out for the place of which יהוה has said, 'I will give it to you.' Come with us and we will be generous with you; for יהוה has promised to be generous to Israel."
- 30 "I will not go," he replied to him, "but will return to my native land."
- 31 He said, "Please do not leave us, inasmuch as you know where we should camp in the wilderness and can be our guide.*
- 32 So if you come with us, we will extend to you the same bounty that יהוה grants us."
- 33 They marched from the mountain of יהוה a distance of three days. The Ark of the Covenant of יהוה traveled in front of them on that three days' journey to seek out a resting place for them;
- וְנֹסַע דָּגָל מַחֲנֶה רְאוּבֵן לְצַבָּאתָם וְעַל־צָבָאוּ אֶלְיָצוּר בֶּן־שִׁדְיָאוּר:
- וְעַל־צָבָא מְטֵה בְנֵי שִׁמְעוֹן שְׁלֹמִיֶּאֱל בֶּן־זוּרִישַׁדָּי:
- וְעַל־צָבָא מְטֵה בְנֵי־גָד אֶלְיָסָף בֶּן־דְּעוּאֵל:
- וְנֹסְעוּ הַקֹּהַתִּים נֹשְׂאֵי הַמִּקְדָּשׁ וְהָקִימוּ אֶת־הַמִּשְׁכָּן עַד־בָּאֵם:
- וְנֹסַע דָּגָל מַחֲנֶה בְנֵי־אֶפְרַיִם לְצַבָּאתָם וְעַל־צָבָאוּ אֶלִישָׁמָע בֶּן־עַמִּיחֻד:
- וְעַל־צָבָא מְטֵה בְנֵי מְנַשֶּׁה גַּמְלִיֵּאל בֶּן־פִּדְחָזוּר:
- וְעַל־צָבָא מְטֵה בְנֵי בִנְיָמִן אֲבִידָן בֶּן־גִּדְעוֹנִי:
- וְנֹסַע דָּגָל מַחֲנֶה בְנֵי־דָן מֵאַחֶזֶר לְכָל־הַמַּחֲנֵה לְצַבָּאתָם וְעַל־צָבָאוּ אַחִיעֶזֶר בֶּן־עַמִּישַׁדָּי:
- וְעַל־צָבָא מְטֵה בְנֵי אָשֶׁר פָּגִיֵּאל בֶּן־עֹכְרָן:
- וְעַל־צָבָא מְטֵה בְנֵי נַפְתָּלִי אַחִירָא בֶּן־עֵנָן:
- אֵלֶּה מִסְעֵי בְנֵי־יִשְׂרָאֵל לְצַבָּאתָם וַיִּסְעוּ:
- וַיֹּאמֶר מֹשֶׁה לְחֹבָב בֶּן־רְעוּאֵל הַמִּדְיָנִי חֹתֵן מִשְׁהָ נָסְעִים | אֲנִיחֲנוּ אֶל־הַמָּקוֹם אֲשֶׁר אָמַר יְהוָה אֱתָנוּ לָכֶם לְכָה אֲתָנוּ וְהִטַּבְנוּ לָךְ כִּי־יְהוָה דִּבֶּר־טוֹב עַל־יִשְׂרָאֵל:
- וַיֹּאמֶר אֵלָיו לֹא אֵלָךְ כִּי אִם־אֶל־אַרְצִי וְאֶל־מִלְדָּתִי אֵלָךְ:
- וַיֹּאמֶר אֵלָיָה תַּעֲזֹב אֲתָנוּ כִּי | עֲלִיכֶן יִדְעַתְּ חֲנֻלָּנוּ בַּמִּדְבָּר וְהָיִיתָ לָנוּ לְעֵינִים:
- וְהָיָה כִּי־תֵלֵךְ עִמָּנוּ וְהָיָה | הַטּוֹב הַהוּא אֲשֶׁר יִיטִיב יְהוָה עִמָּנוּ וְהִטַּבְנוּ לָךְ:
- וַיִּסְעוּ מִהָרֹם הַהוּא דֶּרֶךְ שְׁלֹשֶׁת יָמִים וְאֵלּוֹן בְּרִית־יְהוָה נָסַע לִפְנֵיהֶם דֶּרֶךְ שְׁלֹשֶׁת יָמִים לְתוֹר לָהֶם מְנוּחָה:

- 34 and הוה's cloud kept above them by day, as they moved on from camp.
- 35 When the Ark was to set out, Moses would say: Advance, O הוה! May Your enemies be scattered, And may Your foes flee before You!
- 36 And when it halted, he would say: * Return, O הוה, You who are Israel's myriads of thousands!

11

- 1 The people took to complaining bitterly before הוה. הוה heard and was incensed: a fire of הוה broke out against them, ravaging the outskirts of the camp.
- 2 The people cried out to Moses. Moses prayed to הוה, and the fire died down.
- 3 That place was named Taberah,* because a fire of הוה had broken out against them.
- 4 The riffraff in their midst felt a gluttonous craving; and then the Israelites wept and said, "If only we had meat to eat!"
- 5 We remember the fish that we used to eat free in Egypt, the cucumbers, the melons, the leeks, the onions, and the garlic.
- 6 Now our gullets are shriveled. There is nothing at all! Nothing but this manna to look to!"
- 7 Now the manna was like coriander seed, and in color it was like bdellium.
- 8 The people would go about and gather it, grind it between millstones or pound it in a mortar, boil it in a pot, and make it into cakes. It tasted like rich cream.*
- 9 When the dew fell on the camp at night, the manna would fall upon it.
- 10 Moses heard the people weeping, every clan apart, at the entrance of each tent. הוה was very angry, and Moses was distressed.
- 11 And Moses said to הוה, "Why have You dealt ill with Your servant, and why have I not enjoyed Your favor, that You have laid the burden of all this people upon me?"
- וַיִּהְיֶה הָעָם כְּמִתְאַנְנִים רָע בְּאַזְנוֹי יְהוָה וַיִּשְׁמַע יְהוָה וַיַּחַר אָפוֹ וַתִּבְעַר־בָּם אֵשׁ יְהוָה וַתֹּאכַל בִּקְצֵה הַמַּחֲנֶה:
- וַיִּצְעַק הָעָם אֶל־מֹשֶׁה וַיִּתְפַּלֵּל מֹשֶׁה אֶל־יְהוָה וַתִּשְׁקַע הָאֵשׁ:
- וַיִּקְרָא שְׁם־הַמָּקוֹם הַהוּא תַבְעֵרָה כִּי־בָעֲרָה בָּם אֵשׁ יְהוָה:
- וְהָאֲסַפְסָף אֲשֶׁר בְּקִרְבּוֹ הִתְאוּוּ תֹאנֹה וַיִּשְׁבּוּ וַיִּבְכּוּ גַם בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וַיֹּאמְרוּ מִי יֹאכְלֵנוּ בָּשָׂר:
- זָכְרֵנוּ אֶת־הַדִּיָּהּ אֲשֶׁר־נֹאכַל בְּמִצְרַיִם חֲנָם אֶת הַקִּשְׁאִים וְאֶת הָאֲבִטְחִים וְאֶת־הַחֲצִיר וְאֶת־הַבָּצְלִים וְאֶת־הַשּׁוּמִים:
- וְעַתָּה נַפְשֵׁנוּ יִבֶּשָׂה אֵין כֹּל בְּלִתִּי אֶל־הֶמֶן עֵינֵינוּ:
- וְהֵמָּן כֹּזֵר־גָּד הוּא וְעֵינָיו כַּעֲיִן הַבְּדִלָּח:
- שָׁטוּ הָעָם וּלְקִטּוֹ וּטְחֲנוּ בְּרֹחִים אֹךְ דָּכוּ בַמִּדְלָה וּבִשְׁלוּ בַפְּרוֹר וַעֲשׂוּ אֹתוֹ עֲגֹת וְהָיָה טַעְמֹו כְּטַעַם לֶשֶׁד הַשֶּׁמֶן:
- וּבִרְדַּת הַטֵּל עַל־הַמַּחֲנֶה לַיְלָה יָרַד הֶמֶן עָלָיו:
- וַיִּשְׁמַע מֹשֶׁה אֶת־הָעָם בֹּכֶה לְמִשְׁפְּחֹתָיו אִישׁ לְפִתְּחוֹ אֹהֲלֹו וַיַּחַר־אַף יְהוָה מְאֹד וּבָעִינִי מֹשֶׁה רָע:
- וַיֹּאמֶר מֹשֶׁה אֶל־יְהוָה לָמָּה הִרְעַלְתָּ לַעֲבָדְךָ וּלְמָה לֹא־מָצַתִּי חֵן בְּעֵינֶיךָ לְשׁוֹם אֶת־מִשְׁאָ כָּל־הָעָם הַזֶּה עָלַי:

- 12 Did I produce all these people, did I engender them, that You should say to me, 'Carry them in your bosom as a caregiver carries an infant,' to the land that You have promised on oath to their fathers?
- 13 Where am I to get meat to give to all this people, when they whine before me and say, 'Give us meat to eat!'
- 14 I cannot carry all this people by myself, for it is too much for me.
- 15 If You would deal thus with me, kill me rather, I beg You, and let me see no more of my wretchedness!"
- 16 Then הוה said to Moses, "Gather for Me seventy of Israel's elders of whom you have experience as elders and officers of the people, and bring them to the Tent of Meeting and let them take their place there with you.
- 17 I will come down and speak with you there, and I will draw upon the spirit that is on you and put it upon them; they shall share the burden of the people with you, and you shall not bear it alone.
- 18 And say to the people: Purify yourselves* for tomorrow and you shall eat meat, for you have kept whining before הוה and saying, 'If only we had meat to eat! Indeed, we were better off in Egypt!' הוה will give you meat and you shall eat.
- 19 You shall eat not one day, not two, not even five days or ten or twenty,
- 20 but a whole month, until it comes out of your nostrils and becomes loathsome to you. For you have rejected הוה who is among you, by whining before [God] and saying, 'Oh, why did we ever leave Egypt!'"
- 21 But Moses said, "The people who are with me* number six hundred thousand foot soldiers; yet You say, 'I will give them enough meat to eat for a whole month.'
- 22 Could enough flocks and herds be slaughtered to suffice them? Or could all the fish of the sea be gathered for them to suffice them?"
- 23 And הוה answered Moses, "Is there a limit to הוה's power?* You shall soon see whether what I have said happens to you or not!"
- הָאֲנֹכִי הֵרִיתִי אֶת כָּל־הָעָם הַזֶּה אִם־אֲנֹכִי יִלְדֵתֵיהֶם כִּי־תֹאמַר אֵלַי שְׂאֵהוּ בְחִיקְךָ כַּאֲשֶׁר יִשָּׂא הָאִמָּן אֶת־הַיֶּלֶק עַל הָאָדָמָה אֲשֶׁר נִשְׁבַּעְתָּ לַאֲבֹתָיו:
- מֵאֵין לִי בָשָׂר לִתֵּת לְכָל־הָעָם הַזֶּה כִּי־יִבְכוּ עָלַי לֵאמֹר תִּנְהַלְנוּ בָשָׂר וְנֹאכְלָהּ:
- לֹא־אֹכֵל אֲנֹכִי לְבַדִּי לִשְׂאֵת אֶת־כָּל־הָעָם הַזֶּה כִּי כִבֹּד מִמֶּנִּי:
- וְאִם־כִּכֶּה | אֶת־עֲשֵׂה לִי הֲרֹגִנִי נָא הֲרֹג אִם־מִצָּדִיתִי חֹן בְּעֵינַיִךְ וְאֶל־אַרְצָה בְּרַעֲתִי:
- וַיֹּאמֶר יְהוָה אֶל־מֹשֶׁה אֲסֹפֶה־לִּי שִׁבְעִים אִישׁ מִזִּקְנֵי יִשְׂרָאֵל אֲשֶׁר יִדְעֵת כִּי־הֵם זִקְנֵי הָעָם וְשֹׁטְרָיו וְלִקְחֹתָ אֹתָם אֶל־אֹהֶל מוֹעֵד וְהָתִיצְבוּ שָׁם עִמָּךְ:
- וַיְרַדְתִּי וּדְבַרְתִּי עִמָּךְ שָׁם וְאֶצְלָתִי מִן־הָרוּחַ אֲשֶׁר עָלֶיךָ וְשַׁמְתִּי עֲלֵיהֶם וְנִשְׁאָו אֹתָךְ בְּמִשְׁאֵל הָעָם וְלֹא־תִשָּׂא אֹתָהּ לְבַדְּךָ:
- וְאֶל־הָעָם תֹּאמַר הִתְקַדְּשׁוּ לִמְחָר וְאָכַלְתֶּם בָּשָׂר כִּי בְכִיתֶם בְּאָזְנֵי יְהוָה לֵאמֹר מִי יֵאָכְלֵנוּ בָשָׂר כִּי־טוֹב לָנוּ בְּמִצְרַיִם וְנָתַן יְהוָה לָכֶם בָּשָׂר וְאָכַלְתֶּם:
- לֹא יוֹם אֶחָד תֹּאכְלוּן וְלֹא יוֹמִים וְלֹא | חֲמִשָּׁה יָמִים וְלֹא עֲשָׂרָה יָמִים וְלֹא עֲשָׂרִים יוֹם:
- עַד | חֹדֶשׁ יָמִים עַד אֲשֶׁר־יֵצֵא מֵאַפְכֶם וְהָיָה לָכֶם לְזֹרָא לְעֵן כִּי־מָאֲסָתֶם אֶת־יְהוָה אֲשֶׁר בְּקִרְבְּכֶם וּתְבָכוּ לְפָנָיו לֵאמֹר לָמָּה זֶה יֵצְאָנוּ מִמִּצְרַיִם:
- וַיֹּאמֶר מֹשֶׁה שְׁשֹׁמְאוֹת אֵלָי רִגְלֵי הָעָם אֲשֶׁר אֲנִי בְּקִרְבּוֹ וְאַתָּה אֹמֶרֶת בָּשָׂר אֶתֶּן לָהֶם וְאָכְלוּ חֹדֶשׁ יָמִים:
- הֵצֵאן וּבְקֹר יִשְׁחָט לָהֶם וּמִצָּא לָהֶם אִם אֶת־כָּל־הַיָּם יֹאכְפוּ לָהֶם וּמִצָּא לָהֶם:
- וַיֹּאמֶר יְהוָה אֶל־מֹשֶׁה הִיד יְהוָה תִּקְצֹר עֵתָה תִּרְאֶה הֲיִקְרָךְ דְּבָרִי אִם־לֹא:

- 24 וַיֵּצֵא מֹשֶׁה וַיְדַבֵּר אֶל־הָעָם אֶת דְּבָרֵי יְהוָה וַיֶּאֱסֹף שִׁבְעִים אִישׁ מִזִּקְנֵי הָעָם וַיַּעֲמֵד אֹתָם סְבִיבֹת הָאֹהֶל:
- 25 וַיֵּרֶד יְהוָה וַיִּבְרַח אֵלָיו וַיֵּאצֵּל מִן־הָרוּחַ אֲשֶׁר עָלָיו וַיִּתֵּן עַל־שִׁבְעִים אִישׁ הַזִּקְנִים וַיְהִי כְנֹחַ עֲלֵיהֶם הָרוּחַ וַיִּתְנַבְּאוּ וְלֹא יָסֹפּוּ:
- 26 שְׁנֵי־אֲנָשִׁים מִמֶּחֶנֶה שֵׁם הָאֶחָד | אֶלְדָּד וְשֵׁם הַשֵּׁנִי מֵדָד וַתֵּנַח עֲלֵהֶם הָרוּחַ וְהֵמָּה בִּכְתָּבִים וְלֹא יָצְאוּ הָאֹהֶל וַיִּתְנַבְּאוּ בִּמְחֶנֶה:
- 27 וַיֵּרֶץ הַנֶּעֱר וַיַּגֵּד לְמֹשֶׁה וַיֹּאמֶר אֶלְדָּד וּמֵדָד מִתְנַבְּאִים בִּמְחֶנֶה:
- 28 וַיַּעַן יְהוֹשֻׁעַ בֶּן־נֹון מִשְׁרָת מֹשֶׁה מִבְּחָרָיו וַיֹּאמֶר אֲדֹנָי מֹשֶׁה כָּלָם:
- 29 וַיֹּאמֶר לוֹ מֹשֶׁה הֲמִקְנָא אֶתָּה לִי וּמִי יִתֵּן כָּל־עַם יְהוָה נְבִיאִים כִּי־יִתֵּן יְהוָה אֶת־רוּחוֹ עֲלֵיהֶם:
- 30 וַיֵּאָסֶף מֹשֶׁה אֶל־הַמֶּחֶנֶה הוּא וּזְקֵנֵי יִשְׂרָאֵל:
- 31 וְרוּחַ נֹסֶע | מֵאֵת יְהוָה וַיָּגֶז שְׁלֹמִים מִן־הַיָּם וַיִּטֹּשׁ עַל־הַמֶּחֶנֶה כְּדֶרֶךְ יוֹם כֹּה וּכְדֶרֶךְ יוֹם כֹּה סְבִיבוֹת הַמֶּחֶנֶה וּכְאֻמָּתָם עַל־פְּנֵי הָאָרֶץ:
- 32 וַיָּקֶם הָעָם כָּל־הַיּוֹם הַהוּא וְכָל־הַלַּיְלָה וְכָל | יוֹם הַמֶּחֶלֶת וַיֵּאָסְפוּ אֶת־הַשִּׁלּו וְהַמַּמְלִיט אֶסְף עֲשָׂרָה חֲמֹרִים וַיִּשְׁטְחוּ לָהֶם שְׁטוֹת סְבִיבוֹת הַמֶּחֶנֶה:
- 33 הַבָּשָׂר עוֹלָנָה בֵּין שִׁנֵּיהֶם טָרָם יָכְרָת וְאָף יְהוָה חָרָה בָּעָם וַיִּךְ יְהוָה בָּעָם מַכָּה רַבָּה מְאֹד:
- 34 וַיִּקְרָא אֶת־שֵׁם־הַמָּקוֹם הַהוּא קִבְרוֹת הַתְּאֻוָּה כִּי־שָׁם קָבְרוּ אֶת־הָעָם הַמִּתְאֻוִּים:
- 35 מִקִּבְרוֹת הַתְּאֻוָּה נָסְעוּ הָעָם חֲצֵרוֹת וַיְהִיוּ בַּחֲצֵרוֹת:
- 24 Moses went out and reported the words of הוהי to the people. He gathered seventy of the people's elders and stationed them around the Tent.
- 25 Then, after coming down in a cloud and speaking to him, הוהי drew upon the spirit that was on him and put it upon the seventy participating elders. And when the spirit rested upon them, they spoke in ecstasy,* but did not continue.
- 26 Two of the participants, one named Eldad and the other Medad, had remained in camp; yet the spirit rested upon them—they were among those recorded, but they had not gone out to the Tent—and they spoke in ecstasy* in the camp.
- 27 An assistant* ran out and told Moses, saying, “Eldad and Medad are acting the prophet in the camp!”
- 28 And Joshua son of Nun, Moses' attendant from his youth, spoke up and said, “My lord Moses, restrain them!”
- 29 But Moses said to him, “Are you wrought up on my account? Would that all הוהי's people were prophets, that הוהי put [the divine] spirit upon them!”
- 30 Moses then reentered the camp together with the elders of Israel.
- 31 A wind from הוהי started up, swept quail from the sea and strewed them over the camp, about a day's journey on this side and about a day's journey on that side, all around the camp, and some two cubits deep on the ground.
- 32 The people set to gathering quail all that day and night and all the next day—even the one who gathered least had ten omers—and they spread them out all around the camp.
- 33 The meat was still between their teeth, not yet chewed,* when the anger of הוהי blazed forth against the people and הוהי struck the people with a very severe plague.
- 34 That place was named Kibroth-hattaavah,* because the people who had the craving were buried there.
- 35 Then the people set out from Kibroth-hattaavah for Hazereth. When they were in Hazereth,

- וַתְּדַבֵּר מִרְיָם וְאַהֲרֹן בְּמִשְׁחָה עַל־אֲדֹנָי הָאִשָּׁה הַכַּשִּׁית אֲשֶׁר לָקַח
כִּי־אִשָּׁה כַּשִּׁית לָקַח:
- וַיֹּאמְרוּ הָרֶק אַךְ־בְּמִשְׁחָה דִּבֶּר יְהוָה הֲלֹא גַם־בָּנוּ דִּבֶּר וַיִּשְׁמָע
יְהוָה:
- וְהָאִישׁ מֹשֶׁה עָנָו מְאֹד מִכָּל הָאָדָם אֲשֶׁר עַל־פְּנֵי הָאֲדָמָה:
- וַיֹּאמֶר יְהוָה פֶּתַח אֶל־מֹשֶׁה וְאַל־אַהֲרֹן וְאַל־מִרְיָם צֵאוּ שְׁלֹשְׁתֵּכֶם
אֶל־אֹהֶל מוֹעֵד וַיֵּצְאוּ שְׁלֹשָׁתָם:
- וַיֵּרֶד יְהוָה בְּעַמּוּד עָנָן וַיַּעֲמֵד פֶּתַח הָאֹהֶל וַיִּקְרָא אֶהֱרֹן וּמִרְיָם
וַיֵּצְאוּ שְׁנֵיהֶם:
- וַיֹּאמֶר שְׁמַעוּ־נָא דְבָרַי אֲם־יִהְיֶה נְבִיאֵכֶם יְהוָה בְּמִרְאָה אֵלָיו
אֲתוֹלַע בְּחִלּוֹם אֲדַבֵּר־בּוֹ:
- לֹא־כֵן עֲבַדְי מֹשֶׁה בְּכָל־בֵּיתִי נֶאֱמָן הוּא:
- כֹּה אֶל־פִּי אֲדַבֵּר־בּוֹ וּמִרְאָה וְלֹא בְחִילֹת וּתְמִנָּה יְהוָה יִבְיט וּמִדּוּעַ
לֹא יִרְאֶתֶם לְדַבֵּר בְּעַבְדִּי בְּמִשְׁחָה:
- וַיַּחֲרֹאֶף יְהוָה בָּם וַיִּלָּךְ:
- וַהֲעֵנָן סָר מֵעַל הָאֹהֶל וַהֲנִה מִרְיָם מְצֹרַעַת כְּשֶׁלֶג וַיִּפֹּן אֶהֱרֹן
אֶל־מִרְיָם וַהֲנִה מְצֹרַעַת:
- וַיֹּאמֶר אֶהֱרֹן אֶל־מֹשֶׁה בִּי אֲדֹנָי אֵל־נָא תִשֶׁת עָלֵינוּ חַטָּאת אֲשֶׁר
נִוְאלָנוּ וְאֲשֶׁר חָטֵאנוּ:
- אֵל־נָא תְהִי כִמְתָּ אֲשֶׁר בְּצֵאתוֹ מִרְחֹם אִמּוֹ וַיֵּאָכֵל חֶצְצִי בְשָׁרוֹ:
- וַיִּצְעַק מֹשֶׁה אֶל־יְהוָה לֵאמֹר אֵל נָא רַפָּא נָא לָהּ:
- וַיֹּאמֶר יְהוָה אֶל־מֹשֶׁה וְאַבְיָה יֶרֶק יִרְק בְּפִלְיָה הֲלֹא תִכְלֶם שִׁבְעַת
יָמִים תִּסָּגֵר שִׁבְעַת יָמִים מִחוּץ לַמַּחֲנֶה וְאַחֵר תֵּאָסֶף:
- וְתִסָּגֵר מִרְיָם מִחוּץ לַמַּחֲנֶה שִׁבְעַת יָמִים וְהָעָם לֹא נָסַע עַד־הָאֶסָּף
מִרְיָם:
- 1 Miriam and Aaron spoke against Moses because of the Cushite woman he had taken [into his household as his wife]: "He took a Cushite woman!"
- 2 They said, "Has הוהי spoken only through Moses? Has [God] not spoken through us as well?" הוהי heard it.
- 3 Now Moses himself* was very humble, more so than any other human being on earth.
- 4 Suddenly הוהי called to Moses, Aaron, and Miriam, "Come out, you three, to the Tent of Meeting." So the three of them went out.
- 5 הוהי came down in a pillar of cloud, stopped at the entrance of the Tent, and called out, "Aaron and Miriam!" The two of them came forward;
- 6 and [God] said, "Hear these My words: When prophets of הוהי arise among you, I* make Myself known to them in a vision, I speak with them in a dream.
- 7 Not so with My servant Moses; he is trusted throughout My household.
- 8 With him I speak mouth to mouth, plainly and not in riddles, and he beholds the likeness of הוהי. How then did you not shrink from speaking against My servant Moses!"
- 9 Still incensed with them, הוהי departed.
- 10 As the cloud withdrew from the Tent, there was Miriam stricken with snow-white scales!* When Aaron turned toward Miriam, he saw that she was stricken with scales.
- 11 And Aaron said to Moses, "O my lord, account not to us the sin which we committed in our folly.
- 12 Let her not be like a stillbirth which emerges from its mother's womb with half its flesh eaten away!"
- 13 So Moses cried out to הוהי, saying, "O God, pray heal her!"
- 14 But הוהי said to Moses, "If her father spat in her face, would she not bear her shame for seven days? Let her be shut out of camp for seven days, and then let her be readmitted."
- 15 So Miriam was shut out of camp seven days; and the people did not march on until Miriam was readmitted.

16 ואַחֲרֵי כֵן יֵצְאוּ מִחֶזְרוֹת וַיִּחַנוּ בְּמִדְבַּר פָּאָרָן: After that the people set out from Hazeroth and encamped in the wilderness of Paran.